

ὅπως ἀντιγράφῃ αὐτό, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξιδανικεύσῃ τὸ ἄληθές, ἐκλέγει δηλαδὴ τὸ μέρος ἐκείνον ἐνθα φαίνεται ὠραιοτέρως.

Ἐργάζεται οὕτω πῶς.

Πορεύεται εἰς τὰς ἐξοχὰς ἐρ' ἀμάξης. Ὁραῖος καὶ καλὸς ἡμίονος παρὰ κολουβῆ. Ἄν τὸ τοπτεῖον εἶναι εἰς ἀμαξιτὴν ὁδόν, ἐρ' ἀμάξης ἐργάζεται. Ὅταν θῷσῃ εἰς τὸ χωρίον κατέρχεται καὶ πῆξος περιεργάζεται τὸ μέρος ἢ ὅταν ἐργάζεται καθέται ἐπὶ πέτρας ἀφελίστατα ὡς ἀληθὴς καλλιτέχνης, ὡς ἀληθὴς σφαῖρα. Ὅταν πηγαινῇ εἰς τὰ βουνά, εἰς τοὺς λόφους καὶ εἰς τὰ δύσβατα μέρη, τότε ἔχει τὸν ἡμίονον.

Ἐργαζόμενος κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τὸ μ.π.λὸν καὶ τὸ ριαλίδιον τῆς σινικῆς μελάνης καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς ἐργάζεται ταχύτατα, διότι εἶναι κύριος τῶν γραμμῶν, ἅς σύρῃ τεχνικώτατα. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προτιμᾷ τὰς μελανογραφίας.

Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ μεταβῶμεν εἰς τὸ Κυανοῦν σπήλαιον, ἡ θάλασσα ἦτο λίαν τεταραγμένη. Ἐπεβιάσθημεν εἰς τὴν κορυφὴν λέμβου του μετὰ ὀκτὼ κωπῶν. Ἡ θάλασσα ἐγένετο ἀγριωτέρα. Τέλος ἐφθάσαμεν, ἐμελέτησε τὸ κυανοῦν σπήλαιον καὶ ἔπειτα εἰς σχετικὴν ἀπόστασιν ἐτέθη ἡ λέμβος διὰ νὰ σχεδιάσῃ τὸ σπήλαιον. Ἡ λέμβος τρομαρᾷ ἐκινεῖτο, ἀλλ' ὁ Ἀρχιδούξ χαρούμενος, χαριτωμένος, ἐσχδιάζεν ὡς νὰ ἦτο εἰς τὸ γραφεῖον του.

— Βλέπω, τοῦ λέγω, ὅτι ἡ θάλασσα δὲν σᾷς ἐμποδίζει νὰ εἶναι τεχνικαὶ αἱ γραμμαὶ σας.

— Ναι, μοῦ ἀπαντᾷ μειδιῶν, βλέπετε τί κάνει ἡ ἐξίς;

Εἰς τὴν θαλαμηγόν του ἔχει ὠραίας φωτογραφικὰς μηχανάς, οὐδέποτε ὅμως φωτογραφεῖ ὁ ἴδιος, ἀλλ' ὁ ἀκόλουθος αὐτοῦ κ. Ἀντ. δὲ Βίβας.

Ἡμέραν τινα τοῦ εἶπον.

— Διατὶ δὲν φωτογραφεῖτε ὑμεῖς;

— Δὲν φωτογραφῶ, μοὶ ἀπῆντησε, διότι φοβοῦμαι μήπως ἀγαπήσω τὴν φωτογραφίαν καὶ ἔπειτα δὲν σχεδιάζω, δὲν ζωγραφίζω πλέον. Γινώριμὸς μοῦ καλλιτέχνης εἰργάζετο λαμπρά. Ἐπειτα ἐπεχείρησε νὰ καταγίνεται εἰς τὴν φωτογραφίαν καὶ τέλος ἐγκατέλειψε τὴν τέχνην τοῦ σχεδιάζειν καὶ ζωγραφίζειν.

Ἐργαζόμενος ὅμως εἶναι πάντοτε ὀμιλητικώτατος, εὐχάριστος, διεγείρεται καλλιτεχνικὰ ἐπιστάδια τοῦ βίου του. Εἰς ὅλα εἶναι πάντοτε διδακτικώτατος.

Ὅταν μελετᾷ τὰ ἔθνη καὶ ἔθιμα τότε ἐρωτᾷ, ἐξετάζει, προσπαθεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ψυχὴν, εἰς τὴν καρδίαν τῶν κατοίκων. Εἰς τὰ χωρία εἶναι δημοτικώτατος, δημοφιλέστατος, ὅλοι τὸν ἀγαποῦν, τὸν λατρεύουσιν. Ὅταν ἤμεθα πρόπερσι εἰς τὸ παρηγῆρι τοῦ Μαχαιράδου καὶ μετὰ τῆς δημοτικότητος καὶ ἀγάπης ἔδλεπε τοὺς χορούς καὶ τὰ ἄλλα ἔθνη καὶ ἔθιμα τοῦ χωρίου, ἀπλοῖκή τις γραῖα εἶπε θαυμάζουσα τὸν Ἀρχιδούκα: «Ναῖςκε βασιλῆξ πού μᾶς ἀγαπᾷ καὶ καταδέχεται νὰ ἔρχεται εἰς τὸ χωρίο μας.»

Οἱ χωριοὶ μας τὸν ἐνομάζουσι μεγαλειότατον, καὶ ἐκείνοι οἱ ὅποιοι δεικνύουσι περισσότεραν ἀγάπην, στοργήν, τὸν ἐνομάζουσιν ὁ ἀφέντης μας ἢ ὁ μπάρπας μας.

ΣΠ. ΔΕ - ΒΙΑΖΗΣ

Ὁ Γκιάκομπεν ἐγεννήθη εἰς τὸ Θίοιτε τῆς Λανίας τὸν Νοέμβριον τοῦ 1847 ἀπὸ ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ.

Ἀπὸ τῆς πλεονεκτητῆς ἡλικίας ὁ μέγας οὗτος συγγραφεὺς ἔδειξεν μεγάλην ἀπείθειαν πρὸς τὴν τυπικὴν ἐκπαίδευσιν τῶν σχολείων, ὅτε δέ, δεκαεξαέτης, μετέβη εἰς ἐν ἐκπαιδευτήριον τῆς Κοπενάγης, δὲν ἔδειξεν τὴν παραμικρὴν ἐπίδοσιν εἰς τὰ μαθήματα καὶ ἀπερορίσθη κατὰ τὰς ἐξετάσεις, πρὸς μεγάλην λύπην τοῦ πατρὸς του, μικροῦ ἐμπροσχοῦ τοῦ χωρίου του, ὁ ὁποῖος δὲν διέγνωσε τὴν ἀξίαν τοῦ τέκνου του.

Μετὰ μεγάλους κόπους ἐπεράτωσεν ὁ Γκιάκομπεν τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς του καὶ ἐνεργήσῃ εἰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας.

Τὰ πρῶτα του ἔργα ἔκαμαν ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὴν Λανίαν καὶ ἔσσω μετὰ τὸ μέρος του πολλοὺς θαυμαστάς, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταριθμεῖται καὶ ὁ Ἱγνεν.

Τὰ ἔργα τοῦ Γκιάκομπεν, ὅλα ἀνεξαίρετως, τὰ χαρακτηρίζει μία πικρὰ εἰρωνεία. Ἡ ἀντίληψίς του περὶ τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου εἶναι πεσομιστικὴ μέχρις ἀτελεισίας. Κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ζωῆς ἀνακαλύπτει πάντοτε τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἡμιθυότητα.

Τὸ διήγημά του τὸ ὁποῖον μεταφράζομεν κατωτέρω εἶναι μία μικρὰ σκηνή, ἡ ὁποία θὰ ἐπαναλαμβάνεται πάντοτε καὶ εἴνε τόσον ἀπαισία, ὅσον καὶ ἀληθινή.

Ὁ Γκιάκομπεν εἶναι θεορὸς ὁπαδὸς τοῦ Λόφβιν, ἔγραψεν μάλιστα καὶ διαφορὸν μελέτας ἐπὶ τῆς Λόφβινικῆς θεωρίας.

Εἰς κάθε γραμμὴν τῶν ἔργων του διαφαίνεται ἡ μορφή του μετὰ ἓνα πικρὸν εἰρωνικὸν μειδίαμα ὁποῦ ἀνεβάζει εἰς τὰ χεῖλη του ὁ νοσηρὸς ὀργανισμὸς του.

Ὁ Γκιάκομπεν ἦτο φθισικός, ἡ ζωὴ του διόκληρος ὑπῆρξεν ἓνα μαρτύριον καὶ ἀντήχησεν ὡς ἓνα παρόντων. Τὴν ποιήσιν του τὴν χαρακτηρίζει ἓνα ὠραῖος φυλετικὸς χρωματισμὸς, μὴ ἰδιόρρυθμος πρωτοτυπία, καὶ τὰ περισσότερα ἔργα του ὁ ἀγανώτης τὰ ἐνθymεῖται ὡς ἐν βαθύ ὄνειρον, τὸ ὁποῖον χωρὶς νὰ ἀφίη λεπτομερείας δίδει μίαν ἰσχυροὴν συναίσθησιν. Τὸ ἔφος του εἶναι διακριτικὸν καὶ ἔχει μίαν ἐπαγωγὸν παραδοξολογίαν. Εἶναι πνεῦμα συμπεπτικόν. Τὰ βαθύτερα ἔργα του τὰ περιορίζει μετὰ μίαν μεγάλην συντομίαν χαρακτηριστικὴν διὰ τὴν δύναμιν τῆς φαντασίας του καὶ τὴν παραστατικότητά του ὅπου του, τὸ ὁποῖον εἶναι μεγαλοπρεπές, ἀλλὰ καὶ ἐπιτηδευμένον.

Μ. Σ.

ΓΚΙΑΚΟΜΠΕΝ

Ο ΦΑΟΥΣΤ

ἓνα δρόμο, πού ἐπερνοῦσε μέσα ἀπὸ πυκνὸν δένδρο δάσος, ἐδιάβαιναν ἀρχὴ ἓνας καθυλάρης. Τὰ δένδρα ἐσήκωναν ψηλὰ τὰ γυμνά κλαδιά των χρυσωμένα ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ

τοὺς γονδρούς κορμούς τοὺς ἀγκάλλιαζεν ἡ σκιά.

Ἐνὰ ἀγερὰκι ἀνοιξιότικον ἔπνευ σιγαλὰ καὶ ὁ ἀργὸς καθυλλάρης ἔσπρηνε ὅπισω ἓνα μεγάλο μακρὸ δρέπανο, τόσο μακρὸ, πού ἐγγίξε τὴν γῆ καὶ ἐφαίνετο σὰν νὰ ὀργώνῃ τὸ χῶμα.

Ἦταν γέρος ὁ καθυλλάρης καὶ ἔσπρηνε ἐμπρὸς πρὸς τὸν τραχήλου τοῦ σγουρῆξανθου ἀλόγου κρατώντας μετὰ τὸ ἀσπρόλιγνο χεῖρ του τὰ χάμους, ἐνῶ μετὰ τὸ ἄλλο ἔσπρινγε τὸ δρέπανι. Ἦταν πολὺ ψη-

Γ. Ν. Ροίλου

Σπουδή κεφαλῆς

λός, ψηλότερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Τὰ μάτια του ἔμοιαζαν μὲ δύο τρύπες, ποῦ ἔχασκαν, καὶ μέσα τους ἐπλημμύριζε τὸ σκοτάδι.

Τὸ ἀγέρι ἔφερνε μιὰ μυρωδιὰ σαπίλας, μιάν ἀνοστή μυρωδιὰ ξερῶν φύλλων καὶ σάπιου χόρτου. Κάποια ξηρόκλαδα ἐπέφταν τρίζοντας, καὶ ἀπὸ μακριὰ ἀκούστηκαν σὰν βήματα ἀλόγου. Ὁ γερο-καβαλλάρης ἐσταμάτησε τεντώνοντας τ' αὐτὴ γιὰ ν' ἀκούσῃ ὕστερα ἀργοκίνησε τὸ κεφάλι του ἐξακολουθώντας τὸν δρόμο του.

Σὲ λίγες στιγμὲς ἓνας ἄλλος καβαλλάρης ἐφάνηκεν ἀπάνω σ' ἓνα κόκκινον ἀλογάκι. Κι' αὐτὸς ἦταν πολὺ ψηλός, ψηλότερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Δὲν ἦταν γέρος, κάποιες τρίχες μόλις ἐχνοῦδιζαν τὸ πρόσωπόν του. Τὸ ροῦχο του ἦταν φτιασμένο ἀπὸ χονδρόπανο καὶ ἀπὸ ὠραία βασιλική πορφύραν. Κάτω ἀπὸ τὸ ροῦχο του ἐξωγραφέζετο ἓνα ὠραῖο σφιγτοδεμένο κορμί.

Ὁ ὠμορφος νηὸς μὲ τὴ σγουρόξανθη κόμην ἦταν ὁ Ἑρώτας. Κεῖχε στὸν ὦμο κρεμασμένη τὴ φαρέτρα, καὶ στὴ μέση δεμένο τὸ τόξο.

Στὸ πέρασμά του ἡ φτέρη ἐχαμήλωνε τὴν πράσινη κορροῦλα τῆς, καὶ τὰ δενδράκια ἐζωντάνευαν καὶ τὰ λουλούδια ἐγεννιῶνταν στὴν ὑγρὴ γλῶη, καὶ κοπαδιὰς τὰ πουλάκια ἐδιάβαιναν στὸν οὐρανόν.

Ὁ Ἑρώτας ὁ ξανθὸς ἦλθε δίπλα στὸν γέρο καβαλλάρη. Ἐχαιρέτησαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ ἀκολούθησαν τὸν δρόμο τους σιωπηλοί. Καὶ ὅταν ἔφτασαν εἰς τὴν ἄκρην τοῦ δάσους καὶ εἶδαν τοὺς

ὠργωμένους κάμπους καὶ μακριὰ τὴν πόλι τὴν μεγάλη, μὲ τὰς μυριειδερεῖς σκιὰς καὶ τὰ μεγάλα τεῖχη, τότε ἐχαιρέτησθηκαν χαμογελῶντας πάλι, καὶ ἀκολούθησαν τὸν δρόμον τὸν πλατύ, ὅπου ἀπλωνετο μακριὰ, ὡς ποῦ τὸν ἔχανε τὸ μάτι.

Ὁ καβαλλάρης ὁ ξανθός, κι' ὁ γέρος καβαλλάρης ἐπροχωροῦσαν. Ἐφθασαν ἐμπρὸς ἀπὸ ἓνα σπήτι μὲ περιβόλι γεμάτων ἀπὸ ἀνθισμένες μηλιές.

Πρὸς τὸ μέρος τῆς δύσεως ἦταν ἀνοιχτὸν ἓνα μεγάλο παράθυρο μὲ μικρὰ γυαλιά, κι' ἐκεῖ ἐστέκετο ὁ Φάουστ, ὀρθὸς καὶ ἀκίνητος, κυττάζοντας πρὸς τὸν δρόμον τοῦ δάσους.

Ἐκεῖ ἐσταμάτησαν οἱ ψηλοὶ καβαλλάρηδες, οἱ ψηλότεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, καὶ τὸ σιγαλὸν ἀνοιξιάτικον ἀεράκι ἐχάιδεψε τοῦ γερο-θανάτου τὸ ροῦχο καὶ τοῦ ξανθοῦ Ἑρώτα. Κουρασμένα τὰ ἄλογα ἀκούμπησαν τὰ κεφάλια τους στὸν τοῖχο, κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ὁ Φάουστ ἐσκέπτετο, ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι στὸ χέρι του, ὅπου ἦταν στολισμένο ἀπὸ διαμαντόδετα δακτυλίδια. Τὸ φῶς τοῦ ἐχάιδεψε τὸ πρόσωπο καὶ τὸ ἔκανε νὰ φαίνεται ὀλόχλωμο κάτω ἀπὸ τὴν ὀλόμαυρην κόμην του.

Οἱ δύο καβαλλάρηδες ἀόρατοι παρακολουθοῦσαν τὰς σκέψεις του :

— Εἶμαι σαράντα χρονῶν, ἐσκέπτετο. Ἀγ! καὶ νὰ ἤμποροῦσα νὰ ζοῦσα ἀκόμῃ ἄλλους δέκα, εἴκοσι, τριάντα χρόνους. Ἐτσι θὰ ἐπραγματοποιούσα ὅλες τὰς σκέψεις μου, γιατί ὡς τὰ τώρα ἄλλο δὲν ἔκαμα

ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΑΜΦΙΤΡΙΤΗΣ

† Ν. Γούζη

Εἰς τὸ τηλέφωνον

παρὰ νὰ σκέπτομαι γιὰ τὸ μέλλον . . . Ἀλλά, ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ, ἢ νὰ ἀνοιξῇ λογαριάζει ἕνα χρόνον ὀλιγώτερον στὴ λίγη μου ζωὴ! Θὰ μοῦ μείνῃ τάχα καιρὸς: . . .

Ὁ θάνατος ἐσκέφτηκε ν' ἀρπάξῃ τὸν ἀνώφελον ἄνθρωπον ὅπου ὠνειροπολοῦσε. Ὁ Ἑρωτας τὸν ἐλυπήθηκε καὶ παρακάλεσε τὸν θάνατον νὰ τοῦ κάμῃ μίαν ἀναβολὴν σαράντα χρόνων, καὶ ὁ θάνατος ἀκούσε τὸν ξανθὸ του σύντροφον . . . Σαράντα χρόνια ἐπέρασαν καὶ ὁ Φάουστ τώρα, στὴν ἴδια θέσιν, ἐλογάριασε τοὺς ἐγδοῶντα χρόνους του. Τὸν ἴδιο δρόμον καὶ τώρα ἐπέρασαν οἱ δύο καβαλλήρηδες καὶ τ' ἄλογά τους πάλι κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρον ἐστάθηκαν. Εὗρηκαν τὸν γέροντα ἐξαντλημένον καὶ ἀδύνατον, καὶ δὲν εἶχε ἐπωφεληθῇ τίποτε ἀπὸ τὴν προθεσμίαν ποῦ τοῦ εἶχαν δώσει. Ὁνειροπολοῦσεν ἀκόμη, στὴν ἴδια θέσιν, γιὰτὶ ἡ κόψις του δύνῃμι εἶχεν ἐξαντληθῇ, ὅταν ἀκόμη ἦταν σαράντα χρόνων . . .

Τὸ πρῶτον μέρος τῆς ζωῆς του ἐπέρασεν ὡσὰν «ἄγονον ὄνειρον» καὶ τὸ δεύτερον ἦτο μίαν «ζωὴν νεκρά».

Μετάφρασε ΜΑΡ. ΣΙΓΟΥΡΟΣ

Ὁ ἐν Τήνῳ ἐνεργήσας τὸς ἀνασκαφὰς Βέλγος ἀρχαιολόγος καὶ ἐταῖρος τῆς ἐν Ἀθήναις Γαλλικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς κ. Hubert Demoulin καὶ ὅστις ἀνεκάλυψεν, ὡς γνωστόν, τὸν ἐν Τήνῳ ναὸν τοῦ Ποσειδῶτος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης ἐξέδωκεν ἄρτι γαλλιστὶ μονογραφίαν, ἐν ἣ ἱστορεῖ, πᾶσαν τὴν γενομένην ἐργασίαν καὶ ἐπιχεῖν φῶς πολὺτιμον διὰ τὴν ἀρχαιολογίαν τῆς νήσου. Δημοσιεύομεν κατωτέρω μετὰ φρασιν τῆς μελέτης τοῦ κ. Demoulin, γενομένην ἐπὶ τοῦ ἐν Τήνῳ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Ν. Σακελλίωτος. Αἱ ἀνασκαφαὶ αὗται ἤγειραν πολὺ ἐνδιαφέρον, διό καὶ ὁ Δήμος Τήνου διὰ ψηφίσματος ἀνεκήρυξε τὸν κ. Demoulin εὐεργέτην.

Σ. τ. Δ.

ὁ ἐν Τήνῳ Ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶτος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης φαίνεται ὅτι ἦτον ἐκ τῶν διασημοτέρων θρησκευτικῶν κέντρων τοῦ Αἰγίου. Ἐκ τούτου ἡ Τήνος ἐφημιζέτο ὡς νήσος ἀρχαία καὶ ἱερὰ.

«Νῆσος ἀρχαία καὶ ἱερὰ ὑπαρχούσα» Οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ὀλίγας πληροφορίας μᾶς ἄφησαν περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἱεροῦ τούτου. Ὁ γεωγράφος Στράβων, ὁ περιπλεύσας τὸ Ἀχιπύλαγος περὶ τὸ τέλος τοῦ πρώτου π. Χ. αἰῶνος, ἀναφέρει ὅτι τὸ ἱερὸν ἦτο μέγα καὶ θείας ἄξιον καὶ ὅτι τοῦτο ἔκλειτο ἐξωθεν τῆς πόλεως, ἐντὸς δάσους ἱεροῦ, καὶ ὅτι. ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ ὑπῆρχον ἐστιατόρια μεγάλα πρὸς χρῆσιν τῶν ἀπὸ τῶν γειτονευσουσῶν τῇ Τήνῳ νήτων ἐρχομένων προσκυνητῶν ὅπως ἐορτάσωσι τὰ Ποσειδῶνεια. Ἡ Τήνος δὲ πόλιν μὲν

Jean Moréas